

Josep-Lluís Carod-Rovira. PRESIDENT D'ERC

«En la direcció han d'estar expressats els quatre punts de vista que ara hi ha a ERC»

Carod-Rovira, que ha anunciat que no optarà a la reelecció, avisa que s'enretira però no es retira. S'ofereix a ser candidat a les pròximes eleccions al Parlament. «Que algú es dediqui a construir la maquinària interna i jo em dedicaré a la construcció de la maquinària de país», diu

F. ESPADA / O.A.-ETXEARTE

● Què li ha passat, a ERC, perquè en 5 anys hagi passat de créixer tant a tenir una davallada i una crisi interna?

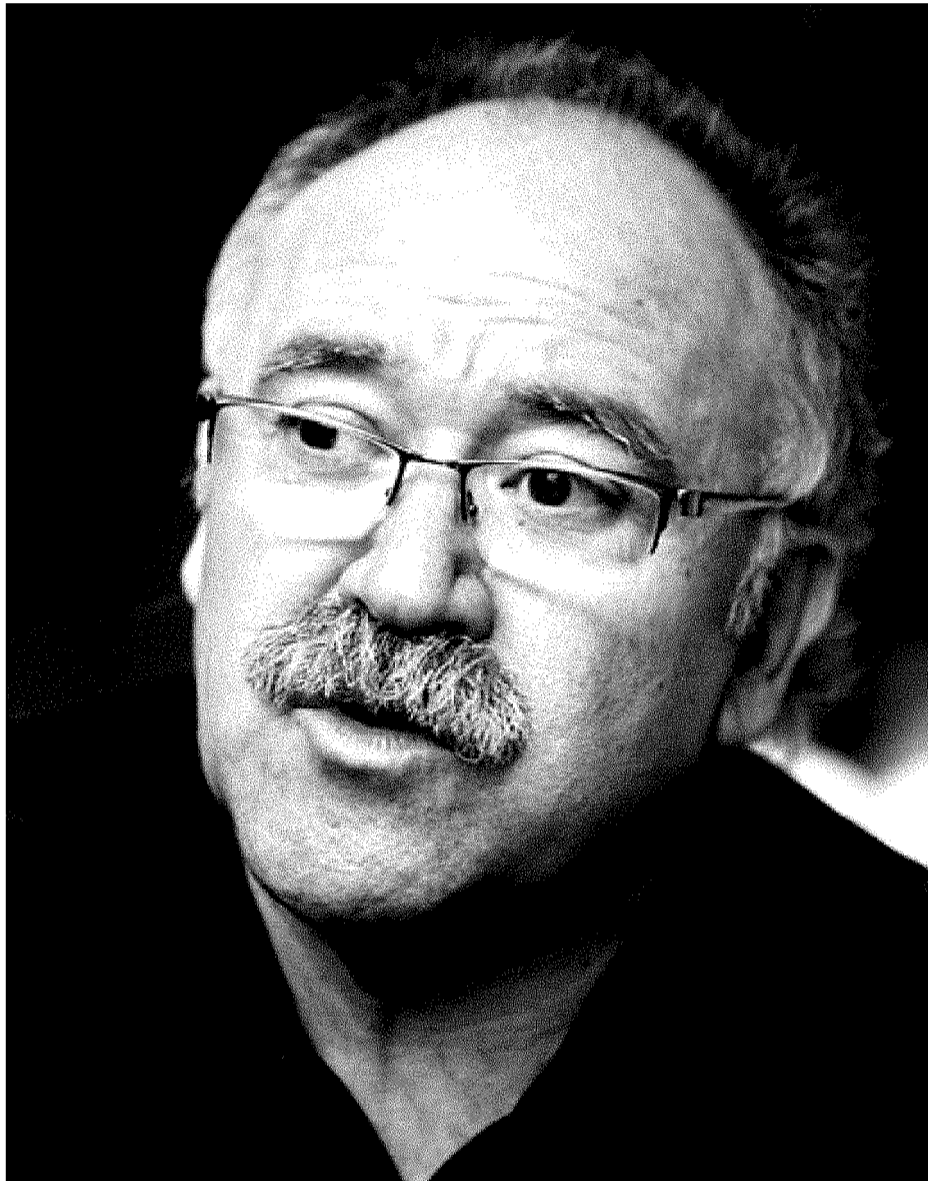
—«Ha doblat els militants, els vots, els càrrecs institucionals, però no ha tingut la capacitat d'administrar adequadament aquest creixement. ERC ha d'entrar en una fase de renovació real en tres grans àmbits. La primera renovació ha de ser de cultura política. Encara hi pesa massa una cultura de resistència, d'oposició, i això fa que sovint s'aguditzin expressions prepolítiques, antigovernamentals. ERC comença a ser un partit de majories, i en canvi en alguns sectors hi perviuen pràctiques de minories. Ha de passar de l'oposició al govern.»

—I això com es fa?

—«Amb serietat, gent preparada, no fent cops de volant massa bruscos, amb responsabilitat... Perquè cada gest t'acosti als objectius finals. D'independentisme, no hem de donar mostres de credibilitat a ningú. En canvi, ens hem de guanyar la confiança de la gent perquè quan senti ERC digui: 'Caram, això és un partit de govern, de gent competent i preparada, que genera estabilitat.' La primera renovació a fer, doncs, és la de la cultura política. La segona és de model de partit. ERC s'ha fet gran, però encara té un model de partit petit: l'estructura de l'aparell és desmesurada. Hem d'anar cap a un partit molt més modern, obert, descentralitzat en les decisions, en què el paper de les dones sigui molt superior i alhora que tingui les portes obertes permanentment a la societat. De vegades sembla que hi ha qui prefereix tenir un partit petit perquè en el fons és més controlable, però això ja no té sentit.»

—I la tercera?

—«ERC ha de renovar tota l'estructura de dirigents orgànics que té des de fa 12 anys, d'ençà de la sortida d'Àngel Colom i Pilar Rahola, i que han estat els mà-

Josep-Lluís Carod-Rovira, en un moment de l'entrevista. / JUANMA RAMOS

xims càrrecs d'ERC. S'ha de deixar pas a una altra gent. Per això, jo no dic que em retiro sinó que m'enretiro, que és diferent. És a dir, em poso al costat, deixo passar una altra gent. Crec que els càrrecs que han estat a l'executiva els mateixos anys que jo, o que ja eren portaveus del partit a l'època d'Àngel Colom, no són renovació. ERC continua necessitant la molt llarga experiència de persones com Joan Puigercós, Josep Huguet i Joan Ridao, però també calen experiències que no són públiques però existeixen i noves aportacions d'altra gent que fins ara no han tingut un protagonisme polític. El que caldria és construir una majoria republicana que governés el partit. I ho dic en el sentit que no sigui he-

reditària, monàrquica, que sempre siguin els mateixos, sinó que expressi el pluralisme. Que ningú vulgui reduir només la renovació al canvi d'una persona, es tracta de canviar des de la presidència a la secretaria general, els responsables d'organització i finances, informació i comunicació, política municipal, que són els càrrecs essencials.»

—Vostè creu, per tant, que Joan Puigercós no és renovació.

—«Joan Puigercós és experiència, tanta com la que pugui tenir jo, en el sentit que tots dos fa el mateix temps que estem a l'executiva d'ERC. La renovació l'haurien d'expressar persones que fins ara no hagin tingut càrrecs destacats.»

—Així, Puigercós no s'hauria de presentar candidat a la presidència d'ERC?

—«Jo respecto totes les decisions que pugui prendre tothom. Per mi, el debat no és de persones ni de càrrecs, perquè es podrien canviar persones i continuar la situació com fins ara. Qui ho faci, comença la casa per la teulada. Els fonaments són el canvi de cultura política i de model de partit.»

—Què ha passat les últimes setmanes perquè vostè, que s'havia postulat per liderar el partit, hagi decidit que el millor era no presentar-se a les primàries?

—«Tothom sap que jo sempre he estat la imatge institucional i electoral d'ERC, l'aparell del partit

mai ha estat sota el meu control. En l'últim any i mig, en què m'he anat reunint amb militants de totes les comarques, he constatat que la gent vol foc nou i que ERC necessita tenir una imatge de partit orgànica, forta, i una de govern. En altres països on hi ha pendent la possibilitat de processos de sobirania, existeix aquesta divisió. Alex Salmond no és ni president ni secretari

gent que si m'hagués tornat a presentar diria que m'atrinxero a la poltrona. Hi insisteixo: jo m'enretiro i, si com a cartell electoral, i com a persona que contribueixi a renovar el discurs ideològic, el partit creu que li puc seguir sent útil i m'ho demana, jo estic disposat el 2010 a ser el candidat. Que resulta que n'hi ha més d'un? Faríem el que diuen els estatuts, anirem a primàries. Si tin-

“

RENOVACIÓ

ERC ha de renovar tota l'estructura de dirigents orgànics que des de fa 12 anys han estat els màxims càrrecs del partit. Que ningú vulgui reduir la renovació només al canvi d'una persona. De vegades sembla que hi ha qui prefereix tenir un partit petit perquè és més controlable

”

general de l'Scottish National Party, però és el cap de cartell que aconsegueix els vots i està al govern. Juan José Ibarretxe, tres quarts del mateix. Cadascú ha de destinar les seves energies en aquell àmbit en què creu que ho pot fer millor. Jo sóc un polític que té una part civil molt important, continuo vinculat a moltes entitats. La connexió partit-societat pot ser positiva per a ERC. Que una altra persona es dediqui a fer la construcció de la maquinària interna i jo em dedicaré a la construcció de la maquinària de país.»

—Hi ha qui considera que la seva decisió és una tàctica per evitar un enfrontament a les urnes amb el secretari general que podria ser-li desfavorable.

—«Sé que hi ha gent que diu això, com sé que hi ha

gués por d'algú no acceptaria pas aquesta possibilitat.»

—La batalla es trasllada, doncs, a l'elecció de la candidatura del 2010. Quan s'haurà de plantejar aquest debat?

—«Al final de tot. No serviria de res decidir qui és el candidat quan encara no s'ha decidit quin és el partit i quin projecte polític defensa. Aleshores voldria dir que és una lluita per un càrrec, i el càrrec ja l'he tingut. Només tinc pressa perquè ERC, d'una vegada, fixi la seva posició com a partit gran i responsable.»

—Per què un enfrontament a les urnes, que es veuria com un signe de democràcia interna en altres partits, es llegeix a ERC com una guerra?

—«Per dues raons. La primera, perquè el fet que (passa a la plana següent)

Josep-Lluís Carod-Rovira. PRESIDENT D'ERC

CANDIDATURA AFÍ

“ Seré favorable a la candidatura que millor reflecteixi la renovació global i la unitat ”

EL FUTUR D'ESQUERRA

“ Els fonaments són el canvi de cultura política i de model de partit ”

LA BATALLA DE LES IDEES

“ ERC l'ha guanyada, ara cal que altres no guanyin la batalla electoral amb les nostres idees ”

(ve de la plana anterior)

Catalunya no sigui un país normal amb Estat fa que aquells catalans d'esquerra que volem que Catalunya sigui un estat europeu independent com els altres, coexistim tots en un mateix partit. ERC ja és així des dels anys 30 i ho continua sent. La segona és que els objectius que ERC persegueix xoquen amb els interessos de l'*statu quo*. I els grups econòmics, amb les seves expressions mediàtiques, no tenen cap complicitat amb aquest objectiu i de vegades exageren els aspectes que puguin desgastar-la.»

«Vostè proposa un partit amb l'aparell descentralitzat. Però els dels partits grans són molt controladors... Joan Puigcercós diu que l'aparell també són els membres del partit a les institucions.»

«En un partit, l'aparell són sempre tres: qui controla els diners i organització, la imatge, i la política municipal. Els altres són càrrecs institucionals guanyats amb el vot popular. Generalment l'aparell el formen persones que no són conegudes. Tots els partits han de tenir una maquinària interna que funcioni. El que dic és que ha de ser molt més permeable a la societat, permeable de cara a l'interior, perquè no pot ser que els de l'aparell siguin de la mateixa sensibilitat perquè no seria de tots, i permeable també cap a les noves tecnologies de la comunicació.»

«Puigcercós també parla de debat republicà...»

«Jo parlo de majoria republicana.»

«No sembla que hi hagi tantes diferències estratègiques entre vostès. On les veu?»

«Jo deixo de ser president i no tinc por d'obrir el partit. Quan dic que hem d'arribar als 30.000 militants hi ha gent que s'esgarrija, dins d'ERC. Jo no. Com volen plantejar un horitzó en què tinguem una majoria social democràtica, perquè al Parla-

Carod-Rovira, al vestíbul de l'hotel Juan Carlos I de Barcelona, on va tenir lloc la conversa. / JUANMA RAMOS

ment impulsem una consulta popular que ens converteixi en Estat, si com a mínim no tenim l'aspiració de tenir tants militants com té el PP a Catalunya? Més enllà d'això, potser hi ha qui té una certa complicitat amb certes expressions antisistema d'alguns sectors d'ERC i jo crec que això ens allunya dels objectius finals.»

«Es refereix als crítics?»

«L'existència de sensibilitats diferents fa anys que s'arrossega, però no és fins ara que s'han visualitzat d'una manera més evident. És cert que a ERC hi havia fins ara dues sensibilitats que eren centrals: la que pugui representar jo i la que pugui representar Joan Puigcercós. Però de la que no és la meua se n'han escindit dues sensibilitats més. Crec que ERC les necessita totes. Per això no tinc por que entri a militar molta més gent.»

«Quan es presentin les candidatures pel congrés, prendrà posició, doncs?»

«Lògicament, a favor d'aquella que millor re-

flecteixi la voluntat de renovació global i la unitat.»

«Unitat vol dir una candidatura que inclogui diverses sensibilitats que conviuen al partit?»

«Per mi, sí.»

«No serà d'una sol color, per tant.»

«ERC ha de tenir una direcció en què siguin expressats els quatre punts de vista que ara es veuen. Per exemple, a la seu nacional d'ERC tothom hauria de poder fer les seves compareixences de premsa: Uriel Bertran i Joan Carretero. El partit és tant d'ells com de tothom.»

«Hi ha veus crítiques que creuen que el seu discurs de partit obert es podria haver reflectit en el reglament que ha aprovat la direcció i que, per exemple, ha fixat en un 5% de signatures l'aval per presentar-se.»

«És discutible, com tot en aquesta vida, però a l'executiva ens va semblar que era una garantia d'un mínim de seguretat que qui aspiri a dirigir el partit vingui avalat per un mínim de representativitat.»

«ERC està vacunada d'una guerra fratricida?»

«Ho hauria d'estar. Jo crec que tothom ha assumit que això és un joc democràtic i que guanyarà qui tingui més suport dels militants. L'etapa de pensar en escissions, com han fet els anteriors secretaris generals, ha passat.»

«ERC ha de renovar el concepte estratègic que li permeti créixer, per exemple, en l'àrea metropolitana?»

«És un partit que té premsa i les premses són sempre males conselleres. Una part important de la nostra gent no vol la independència per avui a la tarda, sinó per avui al matí. Qualsevol projecte independentista a Catalunya triomfarà si és democràtic i, per tant, de masses. Necessàriament ha de ser per etapes. No ens vindrà baixat del cel. L'imprescindible d'aquesta gradualitat és reforçar la dimensió governamental d'ERC. No hi ha cap país del món que hagi arribat a la independència des de l'oposició.»

«No creu que hi ha una part del partit que assumeix l'opció de govern però que la voldria amb altres condicions?»

«Jo mateix: a mi m'agradaria governar amb majoria absoluta o ser el primer dels partits del govern de coalició. Però no és així i passaran molts anys perquè passi.»

«ERC ha sabut mantenir el seu perfil?»

«El PSC també es pregunta si ha mantingut el perfil en el govern amb ERC després que la cultura catalana hagi estat convidada a Frankfurt o quan constaten que s'ha passat de tenir una única federació esportiva reconeguda internacionalment, que va aconseguir CiU en 23 anys, a 13 en 4 anys d'ERC al govern. En un govern de coalició tothom sap que ningú pot aplicar la integritat del seu programa electoral. El que no pots és estar al govern i fer pràctiques d'oposició.»

«Vol dir que no es pot estar al govern i manifestar-se contra la MAT com va fer l'exconseller Puigcercós?»

«Es pot estar al govern i manifestar-se. El dret a la manifestació és un dret democràtic fonamental. No és d'això, del que parla-va.»

«Quin paper té el 2014 en aquest procés?»

«Si volem, clau. Tenim l'oportunitat de convertir una excepcionalitat com és el congrés d'un partit polític en el primer pas d'un gran debat nacional sobre el futur del país.»

«Què passarà el 2014?»

«Farà 300 anys que vam perdre l'Estat. S'haurà acabat el termini de set anys d'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut sobre inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya. I pràcticament s'hauran acabat els fons de cohesió europeus. És una bona oportunitat perquè fem un gest de participació democràtica i preguntem als catalans quina decisió prenen sobre el futur del seu país.»

«Com s'ha de fer la consulta?»

«Ha de ser la decisió majoritària d'un Parlament que l'encarregui a un govern. S'han d'anar creant les condicions socials perquè cada cop hi hagi més gent que entengui que el millor que li pot passar a Catalunya és que s'administri ella mateixa perquè ho farem millor que des de Madrid, que ho fan car i malament.»

«A la pràctica, ERC encara és minoritària per fer aquest projecte d'aquí a sis anys.»

«No només es tracta que ERC creixi, sinó que els altres dos partits majoritaris evolucionin, gràcies a ERC, cap a aquestes posicions. Un partit que mai ha estat independentista com CDC ja té dos sectors sobiranistes en el seu interior. I el PSC, que mai ha defensat el concert econòmic, reclama un sistema de finançament equiparable. La batalla de les idees ja l'hem guanyada, ara hem d'intentar que no ens trobem amb la paradoxa que siguin uns altres que guanyin la batalla electoral amb les nostres idees.»

«El dret a decidir és ja un concepte central de la política catalana. Com cal exercir-lo?»

«Per mi, és un dret democràtic permanent. No té límits.»